БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч. 1 /51/ Січень - Лютий, 1963. Рік XI.

Х Р И С Т О С Р А Ж Д А Є Т Ь С Я !

Народження Христа у Вифлеємі, в маленькій закутині далекої провінції розлогої та могутньої Римської Імперії, це найважливіша подія в людській історії. Недаром над убогою стайнею в цей вечір зявилася ясна зоря, яка вказувала шлях мудрцям, царям та убогим пастухам до місця народження Того, хто був новонародженою Правдою і хто обновив цілий всіт.

Одначе шлях Правди трудний і тяжкий.

Для світа забріханости і облуди новонароджена Правда була смертельною небезпекою, яку вже в корені треба було знищити. Лютий Ірод розпочав переслідування масовими вбивствами дітей, а малий Ісус зі святою Родиною мусів шукати захисту на далекій чужині... Під тортурами і в муках Він закінчив своє життя, проповідуючи Правду, а переслідування Його науки тривали ще сотні років по Його смерти, заки Правда не перемогла. Щороку в день народження Христа сотні мільйонів людей відзначають народження Правди та її перемогу, а свято це є національним празником кожного християнського народу.

Особливо врочисто вшановує день Різдва український нарід. В змаганні за перемогу української Правди, доля загнала нас на чужину. В день Різдва Христового хай наші думки і почування будуть при нашому народі, що переслідуваний, не може вільно на своїй землі цього великого празника святкувати. Містерія народження Правди в Україні заборонена бо ворог боїться її. Вона йому нагадує українську Правду, яку він хотів би знищити, як колись Ірод, в самому зародку. Існування Її наводить на нього смертельний жах, бо вона заповідає йому близький і ганебний упадок. Як колись Ірод і Нерон не стримали походу Христової Правди до перемоги, так тепер тим більше безсилими мусять бути новочасні Іроди супроти української Правди, яка переслідувана і поборювана, залишається постійно живучою в народі.

Українська Правда мусить боротися також зі забріханням і облудою в цілому світі, який не хоче бачити тяжких змагань українського народу до волі, тортур та мук мільйонів людей, ані жорстокої розправи новочасних Неронів над тими, кому воля дорожча від власного життя. Численні жертви і мученики, які падають в боротьбі є найкращою запорукою вже близької перемоги.

Віримо, що день перемоги прийде, що він вже близький. Якою ж солодкою буде ця перемога для цих, що перебувають на чужині, коли вона буде досягнена також за їхньою співучастю. Тому в день Різдва Христового, об'єднуючись думками з нашим народом, оновім себе духово в нашій готовости до дальших змагань, трудів і жертв.

Згадуючи наших рідних, близьких і друзів, які впали в боротьбі за перемогу української Правди, з їх вчинків черпаймо для себе моральну силу, щоби без вагань і сумнівів ми могли впевнено прямувати дальше по вибраному нами шляху боротьби за волю нашого народу і за остаточну перемогу Правди.

З днем Христового Народження та з Новим Роком щирі побажання успіхів в праці складає всім членам ОУН та симпатикам і всім українцям доброї волі

Тереновий Провід
Організації Українських Націоналістів
у Великій Британії.

НОВОРІЧНІ МІРКУВАННЯ

Віддаль дає перспективу. На вступі нового 1963 року, ще далеко й передчасно говорити, а поготів і робити висновки з перебігу та розвитку подій світової політики впродовж минулого року, одначе, можемо відмітити, що ці події проходили під знаком пів-задумів, пів-рішень, під знаком політики стримування, її виразником була кубинська справа, яка й виказала всю нездарність американської політики, яка вважала, що не можна нам, американцям притискати бідного Микиту, бо чого доброго, можуть прийти на його місце сталінці, з якими нам буде важко переговорювати". А кубинська справа з відступом Кремля, була великою нагодою для вільного світу дальше тиснути на Москву, бо виявилося виразно, що СССР боїться війни, й її не хоче. Отже замість робити дальший сильний натиск на СССР ЗДА вдоволилися відтягненням ракет і бомбовиків із Куби, що по суті речі зовсім нічого не змінило, бо кубинці заховали зброю, а навіть і ракети та атомові стрільна до ракет у підземних складах і печерах, і на Кубі є дальше декілька тисяч сов. технічного й військового персоналу, там будують морську пристань для підводних човнів, а все це наявно вказує, що Куба дальше залишається російською мілітарною базою, а якщо до того ще додати, що всякі Расселі та подібні їм пацифісти аж захлиналися з радости, що великий "миротворець" Хрущов урятував мир у світі, навіть наразивши престіж СССР на дипломатичну поразку - матимемо достатній образ тріюмфу безглуздя теперішньої світової політики, що її ведуть міщухи - обивателі й людці, які винули на світовому політичному обрії завдяки своїм грошам чи приватним впливам.

Нашій добі бракує великости. "Основа тієї великости - каже один із провідних західніх політичних коментаторів - це в першу чергу ясна візія історичної ролі й відвага залишитися вірним тій візії за всяку ціну..." Але для того треба також іще й інших речей. Треба мати силу, щоб захоплювати людську уяву й здобувати довір'я людей. Керманичеві держави треба бути великою індивідуальністю, мати свій власний стиль, як його напр. має през. де Ґоль, великий державний муж нашого часу, який не знає стрибків, вихиляєів, але вперто й послідовно йде дорогою розсудливого, далековбачливого політичного такту й вміння.

Є в історичному поході людства моменти, коли великі індивідуальності можуть переставляти рейки історичних процесів, і не допускати до катастрофи. Чи насправді през. де Ґоль не є сьогодні тим рятівником у першу чергу Европи, ставлючи їй ясну й велику ідею третьої сили в світі? Нову ідею, яка тривожить західнього обивателя, який не доріс до розуміння великих планів і ґрандьозних задумів майбутньої об'єднаної Европи - ідею, яка дуже серіозно турбує Москву. Й справді, якими блідими й малими видаються супроти де Ґоля оті всі "політики", які поквапливо метушаться в кулюарах ООН, чи парляментарних будівель, роблячи "велику політику". Для през. де Ґоля Кеннеді все ще молодий хлопець "ce jeune garçon", якому ще далеко до керми світової політики. Для де Ґоля авторитет - це канцлер Аденауер, політик старої школи, великий муж нашого часу. Байдуже, що в очах соціялістів це "застарілий мамут", або "старий чудак". "Дер Альте" відограв велику ролю в назріваючих процесах об'єднання Европи й тільки його пляновій і впертій політиці зах. Німеччина завдячує свій прямо неймовірний економічний розвиток, і своє місце в світовій політиці.

Й де Ґоль і канцлер Аденауер не прихильники тріюмфу безглуздної світової політики, бо обидва вони прекрасно знають, що такий тріюмф це водночас тріюмф Москви.

"Поліси оф контаймент", але тільки така, щоб борони Боже не дразнити надто Совєтів; прогавлена нагода кубинської справи; занепад ООН, світової організації, з якою великодержави не хочуть зовсім рахуватися, а її пацифікаційні акції в Конго чи не найкращий вияв повного політичного банкрутства цієї організації; фермент на Середньому Сході; сильна комуністична інфільтрація в південній Америці; неполагоджене берлінське питання, - все це тільки дуже загально згадані факти, які вказують на убогість політичної думки Заходу, який снує свої наївно поблажливі думки й сподівання про

коекзистенцію з комуністичним блъоком, потішаючи себе міркуваннями, що комуністи вже й не такі то небезпечні тепер як за Сталіна і т.п.

"Настає пора, коли треба боротись..." каже старенький канцлер Аденауер. "Божевілля" - кричать всякі Раски і йому подібні неприхильники поневолених Москвою народів. "Ми за мир" - галасує Неру, якого навіть і китайська інвазія не протверезила з дурману самообдурювання про співжиття з комуністичним світом. "Щоб тільки був мир і моя шкура не потерпіла" - зітхає англійський обиватель, прочитуючи послання і заяви Хрущова в "Дейлі Експресс" про потребу миру й співпраці з Заходом. Але всі вони забувають, що політика світового комунізму залишається незмінною, й що вона виразно дозволяє комуністам відступити два кроки назад, щоб потім зробити чотири кроки вперед. Мішухи обивателі не можуть розуміти тонкощів хитрощої і єхидної московської політики.

Для того треба великих державних мужів. Бо тільки вони, великі державні мужі, могли б отрясти Захід з його політичного примітивізму й спростачення політичної мислі. Це могли б зробити - "... великі державні мужі, які глибоко страждаючи, вміють мовчати й правити державою, а навіть бачучи, що світ розпадається, можуть кріпко держати мечі в судну його годину...".

Таких великих мужів потребує наша доба.

------- : -------

Членство ОУН і його роля в суспільному житті народу.

2/ ЧЛЕН ОУН - ПОЛІТИЧНО ВИШКОЛЕНА ОДИНИЦЯ

Говорячи про суспільне життя народу, ми не маємо на увазі лише самі форми, в яких це життя відбувається. Суспільство- річ дуже широкого значення, яка охоплюється найширшою і найзагальнішою формою - державою. Держава - це ж знову не тільки територія і народ та влада, але також і ряд інституцій, організацій, товариств і груп, крізь які пробивається різногранність життя спільноти. Кожня з цих інституцій, організацій і товариств не є герметично замкнена цілість, яка живе тільки собою і про себе. Над усім цим простягається велике рядно, сплетене з різних ідей, концепцій, настанов, побажань і мрій. Вони одушевлюють життя спільноти, надають цьому житті відповідного змісту. Все це не мусить бути суто національне. Ідеї не знають кордонів, вони просякають скрізь, де тільки знаходиться думаюча людина. Вони одушевлюють цю людину, бо кожня ідея, якою б вона не була по своїй суті, - доброю чи злою, - буде мати якийсь відгомін у тої чи іншої людини. Таким чином, суспільне життя народу є дуже скомпліковане і його психологи і соціологи досліджують віками, та завжди мають перед собою багато спірних питань до розгляду й скреслення.

Повище наведені слова можна віднести на рахунок кожної спільноти, в тому й української. Але коли підходимо до українського народу і його суспільного життя, ми натрапляємо на ще більші труднощі, як це може бути у відношенні до вільного і державного народу. Ця трудність полягає в тому, що до всіх проблем об'єктивного характеру ми мусимо додати ще і такі, що є суб'єктивні, витворені цими особливостями, які характеризують історію нашого народу. Українська людина, помимо тяжкого досвіду життя, канизаного періодами кровавої боротьби за своє самозбереження, є людиною своєрідною. Чужинці називають нас мелянхоліками. Ми, на їх думку, переповнені тугою і вичікуванням на якесь чудо, яке зняло б з нас кайдани і зробило вільними людьми. Ми знову бачимо в цьому силу свойого самозбереження. Можливо, що це і так, а можливо, що чужинці, які є більш критично наставлені до нас, мають певну слушність у своїх висновках. В кожному разі, до всіх складностей і проблематичностей в нашому суспільному житті, які можуть бути властивими кожньому іншому народові, ми додаємо ще одну, можливо найважливішу, якою стає потреба активної бсротьби за збереження і розвій волі українця до активної боротьби за свою державу. З цим є пов'язана боротьба

за національну гордість, за відчуття потреби активного спротиву окупантам, за переборювання нахилу до вислужництва чужим ідеалам.

Організація Українських Націоналістів, на своєму Першому Великому Зборі в 1929 році, маючи на увазі всі ці складності, які існували на відтинку української дійсности, записала в своїх Постановах, що вона "ставить собі за завдання уздоровити відносини в нутрі нації, викликати в українському народі державотворчі зусилля, розгорнути українську національну силу на всю її ширину, і таким чином забезпечити великій українській нації відповідне місце серед інших державних народів світу". Подібне окреслення основної функції ОУН стрічається в Постановах усіх Великих Зборів і Конференцій ОУН, які відбувалися в різних обставинах на протязі цілого існування ОУН. З цього виходить, що ОУН не постала як один з додаткових політичних чинників української дійсности, але як один з нових, який має право й претенсії до існуючих, і який має за завдання добитися того, щоб українська людина була державником у найвищому значенні цього слова. Тому ОУН не стала партією, на що була мода в тодішньому світі. ОУН зобов'язалася вести політику всеукраїнського державництва без надання їй партійного, клясового чи якогонебудь іншого суспільно-групового характеру. Ідеологія українського націоналізму вчить, що нарід-нація є найвищою істотою на землі, що не всесвітне суспільство, до якого прагнули соціялісти, комуністи та всілякі інші інтернаціоналісти, але українська нація є вихідним положенням кожної чинности і метовим назначенням кжнього прямування української людини, і що українська людина може стати повноправним співтворцем історії світу лише через свою державу, яка одинока зможе дати українській людині реальні можливості на повне виявлення її духових сил.

Таким своїм підходом до конкретної дійсности ОУН виповіла війну не тільки ворогам України, але і всім тим течіям і їх репрезентантам на українському грунті, які вірили і поступали інакше. ОУН вступила у війну з усім тим на українському ґрунті, що не сприяло розвиткови української національної думки, було готове йти на поступки або волочитися в хвості чужонаціональних ідей. ОУН розпочала боротьбу за українську повнокровну людину, яка всі свої зусилля віддасть для розвитку сили української нації.

Так це було поставлено 1929 року, так воно стоїть сьогодні, бо цілі ОУН на українському ґрунті ще не осягнені. Між нами знаходиться багато кволих одиниць, людей, які задовільняються мінімальностями, для яких національна ідея є "звуженням кругозору", які замість боротьби воліють лявірувати, вислуговуватися чужим з надією, що в такий спосіб виблагають волю народові. У нас діють політичні секти, які груповий або регіональний інтерес ставлять вище національного. Великий вплив на думання українців мають чужі ідеї. Велика частина українського простолюддя, помимо свойого прив'язання до землі, звичаїв та обичаїв, ще замало національно свідомі.

Все це дає нам приблизний образ цих справ і проблем, що їх має усунути чи розв'язати український націоналіст. Звідки ж він береться, ким він є, або повинен бути?

Українські націоналісти рекрутуються з рядів цих творчих елементів, які завжди існували та й існують сьогодні в нашому народі, і які в різних етапах його історії були тією силою, що організувала і мобілізувала нарід до боротьби, які перемагали і будували державне життя, або були переможені в нерівній боротьбі, одначе не скорені й духово та волево непоборимі. Ці елементи знаходяться між селянством, робітництвом й інтелігенцією. Це люди різного образування, часами навіть малописьменні, в яких сидить дух наших Великих Предків, що мечем відганяли наїздників, а плугом розорювали чорнозем і сіяли на ньому золоту пшеницю - символ добробуту й свободи на українській землі. Ці люди себе пізнають, гуртуються під прапорами ОУН, вишколюються політично й організаційно, і шукають за іншими, подібними. На цих людях спочиває це велике завдання ОУН, що його ми зацитували попередньо з Постанов Першого Великого Збору ОУН.

Найважливішою характеристичною рисою українського націоналіста є не так його загально-освітний стан, чи клясово-групове поход-

ження, як духово-волева якість. Людина, сильна духом і волею, може надробити всі браки в своїй освіті чи спосібностях до організаційної праці, або бойової акції. Тому не рівень освіти, не соціяльне походження, але національна свідомість і бажання чинної участи в боротьбі за волю України є тими прикметами, які повинні характеризувати кожнього члена ОУН. Ці прикмети - це його перевага над окруженням і його мандат на це, щоб уважати себе тією одиницею, яка має моральне право працювати над іншими й поширювати ряди свідомих українців.

Поле діяльности українського націоналіста дуже широке. Щоб осягнути головну мету - відродження нації, пробудження її державотворчих аспірацій і волі до боротьби за державність, член ОУН мусить бути всюди, де провадиться якесь організоване життя. Ми не можемо обмежуватися лише до цього, що зробимо як організована одиниця. Ми мусимо просякати в усі місця, до всіх товариств, і всюди ширити ідеї українського націоналізму. Ми мусимо бути у проводах, щоб з форуму такої чи іншої організації, установи чи товариства провадити корисну національну роботу, поширювати цим круг націоналістичного фронту, паралїжувати і усувати від впливів ті ідеї, які наносять шкоду українській національній справі. А це ми зможемо осягнути лише тоді, коли будемо політично й організаційно вишколені й вироблені.

В яких же напрямках повинна розвиватися політична освіта члена, та до якого рівня політичної освіти повинні члени ОУН змагати?

Перше і найважливіше в політичній освіті члена ОУН - це знання історії свойого народу. Історію України член ОУН вивчає під кутом критичної аналізи поодиноких епох, подій, рухів, ідей і людей, щоб в такий спосіб він міг знати не тільки історичні факти, але щоб з цих фактів він витягнув для себе науку. Історію України треба розглядати під кутом світоглядово-ідеологічних заложень ОУН, а тому пізнання цих заложень це найперше завдання кожнього члена.

Опанувавши цих два предмети, член ОУН може братися до студіювання історії світу, а опанувавши це, він може вивчати історію різних світоглядово-політичних течій. Він мусить бути людиною очитаною, бо лише така людина буде служити національній справі з переконання, а не на основі підсвідомого тону чи прямо з наслідування інших людей. Рівня політичної освіти для члена визначити не можна.

Рівень освіти міряється знанням загально визнаваних у школах чи університетах предметів. До таких належать, коли ходить про народні і середні школи, мова, історія, література, математика, вступ до філософії, економії, загальне поняття про соціяльні науки. Нас, як членів політичної організації, найбільше зобов'язує історія, література, мова й докладна орієнтація в сучасній проблематиці власного народу.

Так у дуже загальникових рисах, можемо схарактеризувати вимоги, які стоять перед кожним членом ОУН, коли він має бажання бути активною одиницею в нашому суспільно-політичному житті. Член ОУН мусить бути людиною культурною, яка знає, чого хоче, знає своє окруження і має дані на це, щоб в цьому окруженні бути провідною одиницею. Бо кожний член ОУН, коли він виходить поза ряди своєї організації, перестає бути простою людиною, але людиною-провідником, борцем і творцем великого національного діла - будови національної держави.

------- : -------

ВІЙСЬКОВА СТОРІНКА

Від Редакції:

В цьому числі Бюлетеня, Військова Референтура ТП започатковує Військову Сторінку, в якій постійно поміщуватиме різні статті з ділянки модерного військовознавства, переклади з чужих фахових військових журналів і військову хроніку, а також обговорюватиме справи й проблеми українського військовознавства. Військова Сторінка є призначена для підвищення військового теоретичного знання всього нашого членства.

САНІТАРНА СЛУЖБА В МАЙБУТНІЙ ВІЙНІ

Майбутня війна, якщо вона буде нуклеарною війною, нанесе

кожній воюючій армії величезні людські втрати. Приміненння жахливої нуклеарної зброї буде паралізувати у великій мірі рухливість бойових з'єднань і послаблюватиме їхню боєздатність. Військовики передбачають, що тактична група може витривати в умовинах бойової дії тільки впродовж п'яти днів,або навіть і меншого промежутку часу, а опісля повинна бути відтягнена в запілля на відпочинок. Але, тут же постає питання, в якій мірі цей відпочинок буде їй уможливлений в умовинах нуклеарної війни?

Крім того, поповнення складу бойової групи повинно також відбуватися в запіллі, за винятком тільки спеціялістів, або командного складу, що їх необхідно вислати на фронтові позиції в часі бойових операцій.

Треба мати на увазі, що умовини нуклеарної війни вимагатимуть більше самостійної дії кожної бойової оперативної одиниці. Тому командири бойових груп і підвідділів будуть мати більшу відповідальність за своїх людей і свої бойові операції. Тактична ситуація може змінятися дуже раптово й нагло, а тим самим абсолютно змінить теж первісно заплянованy бойову акцію, і створюватиме дуже часто нову, зовсім непередбачену, ситуацію і положення.

В умовах нуклеарної війни, коли армії воюючих сторін будуть наражені на великі людські втрати, дуже важливу ролю відогравати-ме санітарна служба. Якщо санітарна служба не вив'яжеться справно зі своїх обов'язків, або терпітиме також масову втрату свого персоналу, тоді треба рахуватися, що людські втрати можуть збільшитися втроє або й вдесятеро.

В наслідок нуклеарного удару підвідділи, скажемо піхотної бригадної бойової групи, можуть потерпіти великі втрати у висліді прямого вибуху нуклеарних бомб чи стрілен, або у висліді експльозії таких же стрілен чи ракет поблизько місця де перебувають такі підвідділи. Тому треба рахувати, що завжди буде велика кількість поранених вояків. Вивіз поранених з поля бою в запілля буде неабиякою проблемою. Для того санітарна служба буде користуватись гелікоптерами й літаками, якщо така акція буде можлива в часі бойових операцій. Очевидно, що санітарна служба буде використовувати також і всякий можливий і догідний сухопутній транспорт, щоб тільки могти вивезти й врятувати якнайбільше число поранених вояків.

Одначе, треба також рахуватися з можливістю, що швидкий вивіз рятування поранених не завжди буде можливий. В такій ситуації санітарна служба повинна шукати можливостей захоронити важко поранених вояків на місці, подаючи їм першу поміч, і опікуватися ними, аж до часу можливої відправки їх у запілля.

Отже - завдання санітарної служби на полі бою буде впершу чергу розшукання поранених і хворих вояків. Для того санітарі матимуть спеціяльні електронні прилади, які будуть подавати сигнали при кожному пораненому або хворому воякові, що його важко завважити на землі, або в руїнах чи в окопах. Очевидно, санітарна група матиме також радіонадавчий апарат і санітарну автомашину для свого вжиткування.

Дальше завдання санітарної служби - клясифікація хворих і поранених вояків. Кожний санітар повинен бути дуже швидко зорієнтований, якої негайної медичної помочі потребує знайдений ним поранений чи хворий, і таку першу поміч йому подати, а водночас і зазначити до якої категорії він належить, і куди повинен бути відправлений на лікування. Уділення першої помочі вимагатиме від санітаря великого знання, бо йому треба знати, якою зброєю став вояк поранений - чи це в наслідок експльозії ракети, стрільна, нуклеарної бомби, газу, радіоактивних опадів, чи звичайної зброї. Для того санітарна служба мусить бути добре вишколена в своїй ділянці, щоб могла негайно, на місці устійнити причину поранення чи захворіння знайдених вояків і подати їм потрібну першу поміч.

З черги важливе завдання санітарної служби - це евакуація поранених і хворих у запілля, враховуючи факт, що їх треба вивезти щонайменше 10 миль від фронтових позицій, а то й дальше. Для справного вивозу поранених і хворих санітарна служба буде користуватися, як уже було згадано різними засобами транспорту, що його можна буде вжити в даній хвилині. Санітарна група повинна теж

перебувати в прямому контакті зі своєю бойовою оперативною групою, щоб тим самим мати можливість негайно на місці подавати першу поміч потребуючим. Тому в кожній санітарній групі, прикріпленій до бойової групи повинно бути завжди двох лікарів.

Сама евакуація поранених і хворих у запілля завжди залежить у великій мірі від можливостей і способу як її можна перевести. Нова зброя й воєнна тактика змінить абсолютно практикований спосіб транспортування хворих і поранених вояків у часі другої світової війни. Дуже часто, лікар зі своїми помічниками - санітарями будуть першими головними рятівниками життя багатьох вояків, ще перд тим як буде евентуально якась можливість подати й забезпечити їм кращу медичну поміч. Адже мусимо мати на увазі, що терен може бути під дією радіоактивних опадів, обстрілюваний атомними ракетами й стрільнами, може стати страхітливою пустинею - руїною, серед якої не можна буде знайти ані краплі води, ані їжі, чи будьякого притулку. Негайна медична поміч, мобільна рухливість санітарних груп, вирядженних у модерне встаткування, шукання швидких можливостей евакуації хворих і поранених з загроженого терену - зможуть у великій мірі врятувати життя багатьом воякам.

Пляново-стратегічні відділи різних модерних армій звертають сьогодні особливо увагу на розбудову й вишкіл санітарних частин, пристосовуючи їх до умовин нуклеарної війни, а також і війни не нуклеарної, в якій може бути примінена різна нищівна модерна зброя. Немає сумніву, що нуклеарна війна вимагатиме від санітарної служби найбільшої напруги сил, справности й знання. Бо бойовий терен витворить для санітарної служби такі проблеми: велика скількість пораненних, значно більша ніж у перших двох війнах; менше медичного персоналу, велике розпорошення власних бойових частин, а крім того, можливо, сьогодні зовсім ще й не передбачені обставини, в яких санітарям прийдеться рятувати поранених і хворих вояків. Тому так важливе значення матимуть санітарні частини в кожній воюючій армії в майбутній війні.

Військова хроніка:

Ходяча автомашина "Педіпулятор".

Американська армія законтрактувала побудову ходячих автомашин. Ці великі вантажні автомашини мають замість коліс рухомі механізми-ноги - височиною 12 стіп, і можуть ходити по всякому терені, зі швидкістю 35 миль на годину. Зупиняючись, вони присідають на своїх ногах, а тоді з них можна вивантажити вантаж, або вояків, а потім вони можуть знову піднятись і йти дальше. Кермуватимуть тими ходячими автомашинами - люди. Педіпулятори призначені головно для транспорту постачання й вояків, а також для рятувальних акцій і поборювання пожеж.

------- : -------

ПРОПАГАНДИВНО-СУСПІЛЬНИЙ ВІДТИНОК В 1963 РОЦІ.

Від якогось часу обставини так зложилися, що одна з наших ділянок організаційної праці, а саме діяльність Пропагандивно-Суспільної Референтури, не є спроможна станути на висоті своїх завдань і вести безперебійну пляновy акцію.

Живучи в часі, коли в світі панують різні політичні та світоглядові концепції, а деякі з них заперечують доцільність існування національних спільнот, українська людина може скоро "втратити" - як це кажуть "голову". Зокрема така небезпека грозить українській людині на чужині, яка на протязі довгих років протиставила свій національний дух і патріотизм різним приманливим можливостям "спокійного" і "затишного" життя. Це, зрештою, вже не є само побоювання, але дійсність, яка з кожним новим роком ще більше унаочнюється, хоча із зовні тієї дійсности ще не видно в цілій її величині. Деморалізація людини в духово-національній площині не нас-

тупає нагло. Так воно є і в нас, коли кожний черговий рік приносить чимраз то більші втрати, коли кожнього року ряди пасивного громадянства поширюються.

Організація Українських Націоналістів являється сьогодні одинокою політичною силою, яка має всі можливості дати українській людині потрібне для життя духово-моральне наснаження. Але Організація - це членство, яке своєю активністю на різних відтинках суспільного життя такі духово-моральні вартості творить, ними запалює громадянство, дає йому напрямок, вказує цілі, і провадить громадянство до осягнення тих цілей. Люди захоплюються тільки такими цілями, які мають непроминаючу вартість, і які стоять у центрі життя кожньої національно свідомої одиниці. Такими цілями є боротьба за волю і незалежність, до яких прагне кожна людина, в якої національне "я" ще не завмерло.

Коли ми говоримо про боротьбу, то не маємо на увазі лише збройну боротьбу. На поняття боротьби складається ряд подій і фактів, а між ними і такі, що їх не кожна людина завважить. До таких моментів ми можемо зарахувати в сьогоднішньому часі всі акції на зовнішньо-політичному відтинку та цілий ряд акцій, подій і факторів із внутрішньо-українського життя. Звичайна людина, яка працює від дня до ночі на хліб насушний, може цих річей не помічати. Вона може їх недоцінювати, або уважати їх буденними. Але в кожньому організованому життю знаходяться одиниці, що мають можливості робити з таких подій відповідні висновки, в'язати їх в одну цілість, відповідно обґрунтовувати. Знаючи, в якому стані знаходиться справа незалежности України, скільки ворогів і противників вона має, цим людям не важко догадатися, що наші акції на зовнішньо-політичному відтинку не належать до буденних. Вони є так само важні і конечні, як збройні виступи підпільних груп, бо цими акціями промощуємо шлях ідеї незалежности України в мозги політичних діячів і чинників Вільного Світу.

Чи ми маємо таких людей? Відповідаємо, що так, бо наша Організація є одною з найчисленніших, а її членство - національно найсвідоміше, активне і жертвенне. Ми маємо всі можливості на те, щоб розгорнути на внутрішньому відтинку сильну пропагандивно-інформуючу і мобілізуючу акцію. Ми маємо дані також і на це, щоб показати українському громадянству незчисленні факти про активну боротьбу ОУН за незалежність України і цим скріплювати духово-моральні вартості загалу громадянства, та мати між цими людьми надійних прихильників і сильну фізично-матеріяльну й духову силу для дальших дій.

Обсервуючи щоденне життя і діяльність членства ОУН, ми мусимо сказати, що частина наших провідних членів є заанґажована у невластивій роботі, через що величезна кількість нашої енергії і зусиль йде на справи, що мають другорядне значення. Члени ОУН працюють в клюбах, різних самодіяльних гуртках, являються збірщиками, провадять громадське життя, але мало анґажуються на політичному відтинку. Сам цей факт ще не був би загрозливий, якщо б членство, працюючи на всіх цих ділянках, вело справи так, щоб цим політично настроювати громадянство, в'язати культурну діяльність із станом і вимогами боротьби, робити культурну роботу не лише задля самої культури, але і для цього, щоб тією дією настроювати душу маси, зрушувати з неї намул оспалости, піднімати її з багна буденности, робити чинною, підметною. Цього, очевидно, ми не осягнемо відчитанням приготованого реферату та бездушним проведенням академії для відзначення якоїсь річниці. Цього ми не осягнемо навіть найкращим веденням клюбового життя. Це осягнемо щойно тоді, коли основна наша увага буде звернена на непроминаючі вартості, і коли своєю працею і настановою ми будемо зрушувати громаду, а не заколисувати її.

Маючи на увазі потребу розгорненої роботи на пропагандивному відтинку та ці недоліки, що існують, ми можемо оправдувати себе на місцях браком інструкцій, директив, матеріялів. Референти низових клітин можуть нарікати, що деколи вони не мають сталого зв'язку з вищими Проводами. Але ми мусимо також пам'ятати, що трапляються і такі ситуації, коли стан у нижчих клітинах параліжує діяльність звехнього чинника. Так є деколи в нас, коли ситуація заставляє членів Теренового Проводу перекидатися з відтинка на відтинок, так

так воно є й тепер, коли нам є тяжко вдержувати безпосередній і сталий нагляд над всією роботою в терені, коли ми мусимо обмежуватися тільки до видавання загальних дирекив. Загальні директиви повинні стати для референтів і членства вказівкою до праці. І чим більше будемо ми активні на низах у визначених напрямках, тим кращою буде ситуація нагорі й всестороннішою буде допомога Теренового Проводу для низових клітин.

На ці справи мусимо звернути особливу увагу в 1963 році. Перше й найважливіше, що треба зробити для оживлення терену, це наладнати працю Пропагандивно-Суспільної Референтури. Наладнавши це, ми мусимо звернути пильну увагу, щоб ані одна подія, ані одна акція, ані один факт з дії нашої Організації не пройшли незаприміченні в нашій роботі.

Кожний Пропагандивно-Суспільний Референт в терені мусить виявляти самоініціятиву. Він мусить знайти людей і матеріяли. Всі здібніші члени, а зокрема ті, що працюють на видних становищах в суспільно-громадському і культурному житті, мають стати пропагандистами нашої національної справи, а не звичайними функціонерами в існуючих товариствах чи гуртках.

Членство ОУН мусітиме повернути до стану постійної інформативно-пропагандивної опіки і виховання, щоб цим способом ми могли не лише задержати, але й дальше розвивати його ідейність і відданість справі. Сходини і відправи мусять знову стати джерелом взаємонадтхнення, освіження і духово-морального підкріплення.

Перебуваючи на чужині, ми довгими роками мріяли про те, щоб у світовій політиці заіснувала ясність у відношенні до імперіялістичної Москви. Таку ясність ми у великій мірі отримали. Двополіл світу на два ворогуючих табори став дійсністю. Ідея розчленування СССР на національні держави має вже багато визнавців. СССР досліджується сьогодні майже кожною більшою державою на Заході. На теми СССР появляються грубі книжки. Захід шукає розв'язки тій проблемі, яка від років турбує нас. Ми живемо в часі, коли на Заході, в різних кабінетах, товариствах, інституціях плянується майбутність Сходу Европи, а при цьому й українського народу. В такий час нам не вільно спати чи забавлятися дрібничками. Ми мусимо жити, і то так, щоб про це знав світ, щоб відгомін нашого життя пробивався в усі закутини і не дозволяв різним теоретикам проходити мимо проблеми незалежности України. Хто з нас недоцінює цей момент, хто боліє розважатися, замість цього, щоб активно маніфестувати свою національну свідомість і зрілість - цей є шкідником української національної справи, людиною, яка негідна носити ім'я "УКРАЇНЕЦЬ". Бо сьогодні світ дивиться на українця як на завзятого борця за своє національне право.

Ми не можемо поступати інакше, як поступали наші попередники, які деколи вживали суворих засобів, щоб продістатися до душі людини, до її національної совісти. Цим засобом повинно сьогодні стати слово українського націоналіста, а воно стане таким тоді, коли членство ОУН візьметься за свою властиву працю, коли член буде організатором й пропагандистом, а не звичайним функціонером.

------- : -------

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ В ЛОНДОНІ.

Цьогорічні Загальні Збори УВС в Лондоні, які відбулися в половині грудня, 1962 року, заслуговують на окреме відмічення з уваги на те, що вони відбулися в річницю 15-тиліття існування "Визвольного Шляху" та в році розбудови, в якому закуплено новий дім для Видавництва та приступлено до його основної перебудови. Ці дві справи, як теж перспективи дальшого розвитку, були головними точками обговорюваними на Зборах при участі всього активу українського зорганізованого життя у Вел. Британії, а особливо провідних членів ОУН.

Звіти Дирекції виявили постійний розріст УВС, що находить свою відбитку в балянсі за пройдений рік праці. Власні засоби В-ва зросли у звітовому році знову на суму коло 3.000 фунтів, а зібрана

за цілий час існування УВС резерва перевищила вже суму уділів, які виносять 9.200 фунтів. Балянс замкнено зі зиском 341 фунтів, який теж збільшує нагромаджену резерву власних засобів, що разом виносять уже 19.000 фунтів.

Якраз цей ріст заставив керівників УВС до дальшої розбудови Видавництва, бо існуючі умови праці були вже більше, як невистачальними. Щороку Загальні Збори зобов'язували Дирекцію набути новий дім та відновлювати друкарські машини, але зробити такий крок було тяжко рішитися з уваги на нестачу потрібних на це засобів. Урешті в останньому році закуплено відповідний дім, використовуючи для цього зібрану готівку та одержані на ту ціль позики від громадянства. Невистачило засобів на перебудову набутого дому. На домагання чисельних приятелів УВС так у Вел. Брітанії, як і за кордоном, відповідальні за УВС чинники рішили перевести збірку, серед українського громадянства та зібраними в той спосіб засобами виповнити витворену прогалину. Присутні на Зборах члени УВС, окремо запрошені члени ОУН та представники зорганізованого громадянства вповні одобрили пороблені вже заходи. Вони рівнож застановлялися над положенням "Визвольного Шляху", який постійно ще не має відповідного числа передплатників, помимо деякого збільшення їх числа в ювілейному році. Учасники Зборів привітали всіх тих, що дбають про збільшення числа передплатників журналу, а зокрема Богдана Кашубу в Чікаґо, виїхавшого туди з терену Вел. Брітанії, та який сам один приєднав понад 70 нових передплатників, обіцяючи це число й надалі збільшувати.

Збори рішили рівнож скріпити видавничу діяльність УВС, для якої зараз створюються кращі можливості, як були в минулому.

Секретар УВС, роблячи підсумки праці Видавництва за час його існування, відзначив вклад праці всіх тих, що причинилися до його розросту, а в 15-тиліття "Визвольного Шляху" відмітив віддану і наполегливу працю ред. Г. Драбата, якому в дарунку від Зборів піднесено ювілейне видання творів Т. Шевченка.

Останні Загальні Збори УВС були підсумованням праці УВС впродовж років існування Видавництва, яке з року на рік кріпшало і розвивалося. Зараз оборотова сума балянсу УВС виносить біля 37.000 фунтів, що є на 15.000 фунтів більше, як у минулому році. Цю суму складають збільшені власні засоби одержані від членів позики.

Українська Видавнича Спілка в Лондоні за час свого існування розвинулася на важливу українську культурну станицю, якої значення далеко вже переходить терен самої Вел. Брітанії. "Визвольний Шлях" на сьогодні є загальноукраїнським, репрезентативним виданням, поширеним у цілому світі, а друкарня УВС не тільки обслуговує друком В-во, але й СУБ та інші українські установи у Вел. Брітанії, друкує теж різні книжки для закордону, а то й для заокеанських країн.

Українське громадянство Вел. Брітанії, а особливо наше членство, повинно бути гордим за існування на цьому терені такої інституції, а зокрема видаваного нею "Визвольного Шляху", та повинно дати їй підтримку у випадку потреби, бо вона на це повністю заслуговує.

Загальні Збори це без ніякого сумніву підтвердили, бо й зібрані досі засоби і вложена праця, дали добрі наслідки. Крім того, перед УВС стоять дальші перспективи розвитку і служби для української визвольної справи.

Дирекцію УВС переобрано в дотеперішньому складі.

-------- : --------